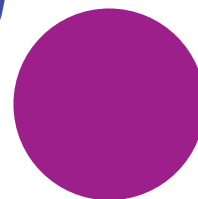
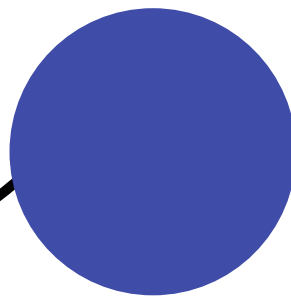
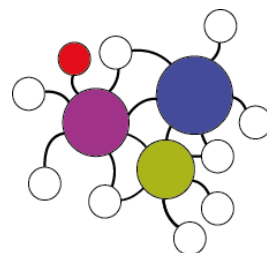

Korte Verhalen Club Natuur

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft, in dichtvorm of misschien wel getekend.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden) , maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Als je de bundel wilt ontvangen hebben we uiteraard wel je adresgegevens nodig. Bij toezending van de gebundelde verhalen laten we ook het volgende onderwerp weten.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Het volgende thema is: "Geuren en Kleuren" en dient uiterlijk donderdag 29 april in ons bezit te zijn.

Voorwoord

Buiten genieten, ontdekken en beleven!

Mijn jeugd; een groene en veilige omgeving in Spaarndam. Met mijn hond ging ik alleen naar de speeltuin, zwom ik in de boezemkade en keek ik hoe een koe beviel van een kalfje. Toen ik vier was kochten mijn ouders een oude boerderij in de Vogezen. Alle vakanties gingen we daar heen. In de tuin bouwden we hutten en maakten we vuurtjes. Op de fiets vertrokken we met brood en water naar een meertje in het bos om te zwemmen en dammen te bouwen in een bosbeekje. Mijn ouders waren vol vertrouwen en ik ging op pad. De natuur was er gewoon. En ik genoot er volop van. Hoe anders is dat nu? Kinderen zitten vaak op vele clubjes en hun ouders rijden ze van a naar b. Thuis trekt de online wereld. De natuur is voor veel kinderen slechts decor in een game. En het schoolplein vol stenen is inmiddels een plek waar alle risico's zo veel mogelijk zijn uitgesloten. Is dit hoe we kinderen, de natuurbeschermers van de toekomst, willen laten opgroeien?

Kans gemist

In 2018 ontdekte Jantje Beton in hun onderzoek dat drie op de tien kinderen maar één keer per week, of zelfs helemaal nooit, buiten speelt. De natuur, een open veld, een bouwplaats en een schoolplein met takken en hokjes zijn de plekken waar kinderen zichzelf kunnen zijn. Zo even zonder toezicht van volwassenen spelen. Ze leren wat hun grenzen zijn, werken samen door een hut te bouwen, ze kunnen opladen én tot rust komen. Ook lichamelijk ontwikkelen kinderen zich door buiten te zijn. Buiten spelen in de natuur stimuleert de creativiteit van kinderen. Buiten spelen maakt dat kinderen zich goed ontwikkelen. Terwijl we kinderen veelal deze speelplekken en speeltijd ontnemen, door ze letterlijk vol te bouwen of vol te plannen. Hoe kom je als kind dan nog aan een unieke belevenis in de natuur zoals ik die vroeger had?

Op ontdekkingstocht door de Schoorlse Duinen

Om zoveel mogelijk kinderen de natuur te laten ontdekken en beleven, biedt Buitencentrum Schoorlse Duinen van Staatsbosbeheer een breed activiteiten aanbod. Komende jaren geven we een impuls aan de kinderen in het basisonderwijs. Ons doel? Alle basisschoolklassen in een straal van 15 kilometer gaan minimaal 1 keer per jaar een hele dag naar buiten in de Schoorlse Duinen. Om dit te realiseren starten we dit jaar met het opleiden van tien vrijwilligers, zij zijn onze NatuurWijzers. Dit doen we samen met onze partner Stichting NatuurWijs (www.natuurwijs.nl). Deze vrijwilligers gaan komend schooljaar de kinderen van Teun de Jager in Schoorl en het Klimduin in Groet 3 hele dagen verdeeld over het schooljaar mee naar buiten nemen. Samen ontdekken ze de natuur met hart, handen en hoofd, waarbij het kind staat centraal. Want kinderen die zich van jongs af aan verbonden voelen met de natuur nemen op latere leeftijd meer verantwoordelijkheid voor de natuur. Kinderen verbinden met natuur en hun achtertuin, de Schoorlse Duinen, maakt me vrolijk.

De natuur opsnuiven en de Schoorlse Duinen ontdekken gun ik iedereen. Als manager van Buitencentrum Schoorlse Duinen mag ik, al is dat veelal binnen achter de computer, hier een bijdrage aan leveren. Een prachtige klus die ik met veel enthousiasme samen met mijn collega's en alle vrijwilligers uitvoer. En die basis; die werd gelegd in mijn jeugd.

Komende jaren gaan we het NatuurWijsprogramma verder uitbreiden. Wil je ook meedoen als school of Natuurwijzer of wil je een donatie doen? Mail dan naar schoorlseduinen@staatsbosbeheer.nl

Tot ziens in de Schoorlse Duinen, Patricia van Lieshout, manager Buitencentrum Schoorlse Duinen

NATUUR.

*De natuur is wat wij zijn.
Om samen te zijn in de eenheid
Van het gegeven.
Om de balans te dragen
Voor alles wat leeft en heeft te geven,
Om daarin een te zijn.*

*Zoals de vogels leven in vrijheid
en vliegen door alle winden heen.*

Jan.

Natuur

Ik woonde in hartje Amsterdam met een mooi uitzicht op water en woonboten.

Ik woonde echter ook vlakbij de Weesper straat een drukke verkeersader die bovendien een van de meest vervuilende straten van de stad is waar auto's in een lange stroom voorbij razen. Gelukkig stond er voor mijn huis een grote majestueuze boom die ik voor mijn gevoel bijna kon aanraken, als ik mijn ramen open deed.

Vooraf in het voorjaar genoot ik van de knoppen die veranderde in lichtgroene kleine tere blaadjes.

In de zomer luisterde ik zittend voor mijn grote openslaande ramen naar het geritsel van de wind in de donker groene bladeren. In de winter keek ik naar de kale takken die zowaar af en toe bezocht werden door een bonte specht. Wat een feest om de vogel om de stam te zien hippen en hem te kunnen bekijken door mijn verrekijker die ik hiervoor speciaal bij de hand hield.

Op een ochtend werd ik wakker door het geluid van scheurende motoren. Ik had dit al eens eerder meegemaakt op mijn vorige adres dus sprong ik uit bed en holde naar het raam. Mijn vermoedens werden helaas bevestigd. Met grof geweld werden de takken van de boom gezaagd terwijl de mannen die dit deden mij vriendelijk goedemorgen knikte.

Daar ging mijn stukje "privé" natuur waar ik zó van genoot. Toen ik vroeg naar het waarom beweerden de mannen dat de boom ziek was. Nooit iets van gemerkt, hij zat mooi in zijn blad en zag er goed uit. Maar dat schijnt niet alles te zeggen.

We zouden een nieuwe boom krijgen vertelden de mannen. Inderdaad na een paar weken werd er een nieuwe boom geplant. Hij was zo klein dat ik zijn kruin niet eens kon zien door mijn grote ramen.

Wat behoorde verder tot "mijn" natuur in de stad? De Hortus op loopafstand vooral in het voorjaar leuk om te bezoeken en er op het terras te zitten. Hartje winter warmde ik er op in hun Tropische kas.

Ook vlakbij bevond zich het Oosterpark of iets verder fietsen het Vondelpark maar beiden vaak veel te druk.

Na veel wikken en wegen besloot ik om "buiten" te gaan wonen, uit de drukte van de stad waar ik me niet meer safe voelde op mijn fiets. Gehinderd door scooters die me af sneden en door hordes toeristen die niet gewend zijn aan fietsers en plotseling een straat oversteken of midden op de weg gaan lopen.

Ga je de stad dan niet missen vroegen mijn vrienden. Misschien wel, antwoordde ik dan maar ik verlang zo naar frisse lucht en natuur om mij heen.

Nu woon ik hier in Bergen met de mogelijkheid van een beetje cultuur maar met een overweldigende hoeveelheid natuur om mij heen.

In een paar minuten fiets ik in de duinen en vul ik mijn longen met frisse lucht. Ik voel mij vrij als ik de heuvels in de duinen trotseer met mijn fijne elektrische fiets. Ik geniet onderweg van het uitzicht om te eindigen aan zee waar ik het meest ultieme gevoel van natuur beleeft.

De zee die er iedere keer anders uit ziet waar ik mijn ogen laat dwalen door de “leegte” en luister naar het aanzwellende geluid van de golven.

Ik hoop deze zomer weer door het warme zand te lopen en door het water te plassen. Ik hoop weer op het terras te kunnen zitten en lekker te eten met vrienden om samen te genieten van de ondergaande zon! Voorbij Covid.

Iara brusse

Natuur

Natuur is natuurlijk

Natuur is puur

Natuur is rust

Natuur is sereen

Natuur is hard

Natuur is verwondering

Natuur is overleven

Natuur is noodzakelijk

Natuur is jong blad

Natuur gedijt met de seizoenen

Natuur ontroert

Natuur is leven

Natuur heelt

Natuur is houvast

Natuur is als adem

Natuur als meditatie

Natuur is geluk

Natuur is vrijheid

Natuur is zingeving

Natuur is natuur en dat zij wij

Natuur is liefde

Natuur is prachtig

Natuur is een feest

Natuur is schoonheid

Natuur is symmetrie

Natuur is romantiek

Natuur is tevredenheid

Natuur is vrij

Natuur wordt gewaardeerd

Natuur wordt niet gerespecteerd

Natuur is energie

Natuur is wildernis

Natuur is materie

Natuur is de kern

Natuur is atmosfeer

Natuur is de zon en de maan

Natuur is als neerslag

Natuur is water

Natuur is voortplanting

Natuur is karakter

Natuur is geaardheid

Natuur is innerlijk

Natuur is mentaliteit

Natuur is gemoed

Natuur is gestel

Natuur is heelal

Natuur is al wat groeit

Natuur is werkelijkheid

Natuur is ethiek

Natuur is grillig

Natuur is religie

Natuur is hulpbronnen

Natuur is de oorsprong van alle scheppende kracht en onlosmakelijk met leven verbonden.
Ga er zorgvuldig mee om en koester het!!

Carla Folge.

Natuur

De voormanhovenier van de gemeente kreeg op een dag een jongeman toegewezen, die van de sociale dienst bij hem moest werken om zijn uitkering te kunnen behouden. Vanaf dag een was duidelijk dat hij er geen zin in had.

Ze hadden met twee andere hoveniers de opdracht de drie rotondes van de gemeente te beplanten met bloeiende begoniaatjes. Een wit vlak, een roze, en een paarse. Per vak 250 plantjes, 10 centimeter uit elkaar planten.

De jongeman stond te mopperen bij elk plantje wat hij in de grond deed.

Na een tijdje nam de voorman hem apart, en samen liepen ze een beetje weg van de rotonde. "Kijk", zei hij, "straks rijden mensen ons dorp binnen en het eerste wat ze zien is die kleurige rotonde. Als het helemaal volgroeid is, is het gewoon een pracht gezicht.

Die plantjes bloeien de hele zomer. Mensen zullen het geweldig vinden. Je moet het grote geheel zien, dan leer je het wel te waarderen dat je hieraan mag meewerken.

Het mopperen bleef bij elke rotonde.

Ook bij het her planten van de bloembakken in het centrum van het dorp. Totdat de voorman zei; "Nu mag jij deze doen. Zelf keuze maken uit planten en de manier waarop je ze erin zet. Als je dan straks hier met je vriendin of je moeder loopt, kan je zeggen; die is door mij opgemaakt. Dat is mijn werk. Dus maak er wat moois van.

En warempel dat scheen te werken, want voor het eerst ging ie enthousiast aan de gang.

De zomer kwam en ging met het gewone onderhoudswerk. Voornamelijk schoffelen en met zijn eeuwige gemopper.

Toen kwam de herfst en kregen ze een grote opdracht. De aanleg van een groot park. Middenin de grote bomen, eiken beuken en acers. Dan de kleinere bomen als hazelaar en krenteboompjes enzovoort. En als laatste de haag van ribes, boerenjasmijn en forsythia. Een gigantische klus die maanden zou duren. Daar begon het gemopper weer. Gat graven boom erin gat dichten aanstampen, volgende.

Na twee dagen was de voorman zijn gezeur helemaal zat.

"Kom hier", riep hij. "Moet je goed luisteren. Wat we hier maken is uniek. Straks als je kinderen hebt loop je hier met ze in het park en kan je je kind vertellen dit heb ik helpen aanleggen. En als je kleinkinderen krijgt kun je hier ook met ze lopen. En kinderen van die kleinkinderen kunnen hier ook nog wandelen. Dit park bestaat voor honderden jaren. Het is toch grandioos dat je daaraan mag meewerken. Je moet het grote geheel zien.

En langzaam, naar mate het park vorderde begon hij eindelijk "het grote geheel" te zien.

En toen het af was moest hij bekennen dat het een heel voldaan gevoel gaf.

Hij leerde het vak waarderen. En hoe langer hij het uitoefende hoe meer plezier hij erin kreeg.

Het gemopper bleef achterwegen. Zo plantte hij niet alleen natuur, maar veranderde hij ook van natuur.

DGM van Wonderen.

Als je tuiniert is de natuur zowel je vijand als je geliefde. Degene aan wie je vrijwel elke dag innig toegewijd bent en voor wie je je urenlang in het zweet werkt, kan je zomaar rampspoed bezorgen. Want wat als je liefdevol twintig slaplantjes in de grond hebt gestopt en er na vele weken trouwe verzorging nog niet eens één bescheiden salademaaltijd van kan worden bereid? En als je vlijtig een aantal koolplanten hebt geplant en alle bladeren blijken door de slakken te zijn aangevreten? De natuur speelt ons altijd parten. Ook onze eigen natuur, die ons voortdurend in de richting wil sturen van de dingen die op dat moment het aantrekkelijkst zijn en niet al te veel inspanning kosten, zoals eens een paar uur lekker in de zon te gaan zitten, een spannend boek te lezen met een glas wijn binnen handbereik. En het eigenaardige, zorgwekkende of zelfs hopeloze is dat onze vriend en bondgenoot de natuur diezelfde lakse instelling heeft: al wat leeft: bomen, planten, dieren, wateren, woestijnen, bergen, landschappen gaat het liefst in de modus van de minste weerstand, van Gods water over Gods akker laten lopen. Moeder natuur gaat haar eigen onnaspeurlijke natuurlijke gang. Ondanks klimaatbesluiten of ultimatum. La luna, bekijk het maar! Relax! Sloof je niet uit! Je moet niet al te veel willen regelen en je tuintje niet beknotten. Al wat groeit is immers natuur. Laat Gods water lopen waar het wil lopen, niet teveel over tegels of terrassen maar lekker de grond in, naar de wortels van al wat maar wil en kan groeien en dat is heel veel. En al wat naar boven komt is een geschenk, een verrassing. Vaak ook een vraag: wat is dat voor plant? Moet die weg? Is het onkruid? Of laat ik hem staan? Komen er misschien te veel van? Is het een exoot die zich onbeperkt gaat vermenigvuldigen en die je nooit meer weg krijgt? Je bent tuinier of je bent het niet. Tuinieren is regeren in je eigen koninkrijk, al zit je vrijwel nooit op je troon want je moet voortdurend op je knieën, vertwijfeld neerkijkend op lastige onderdanen met de dodelijke hak in je hand.

Anna

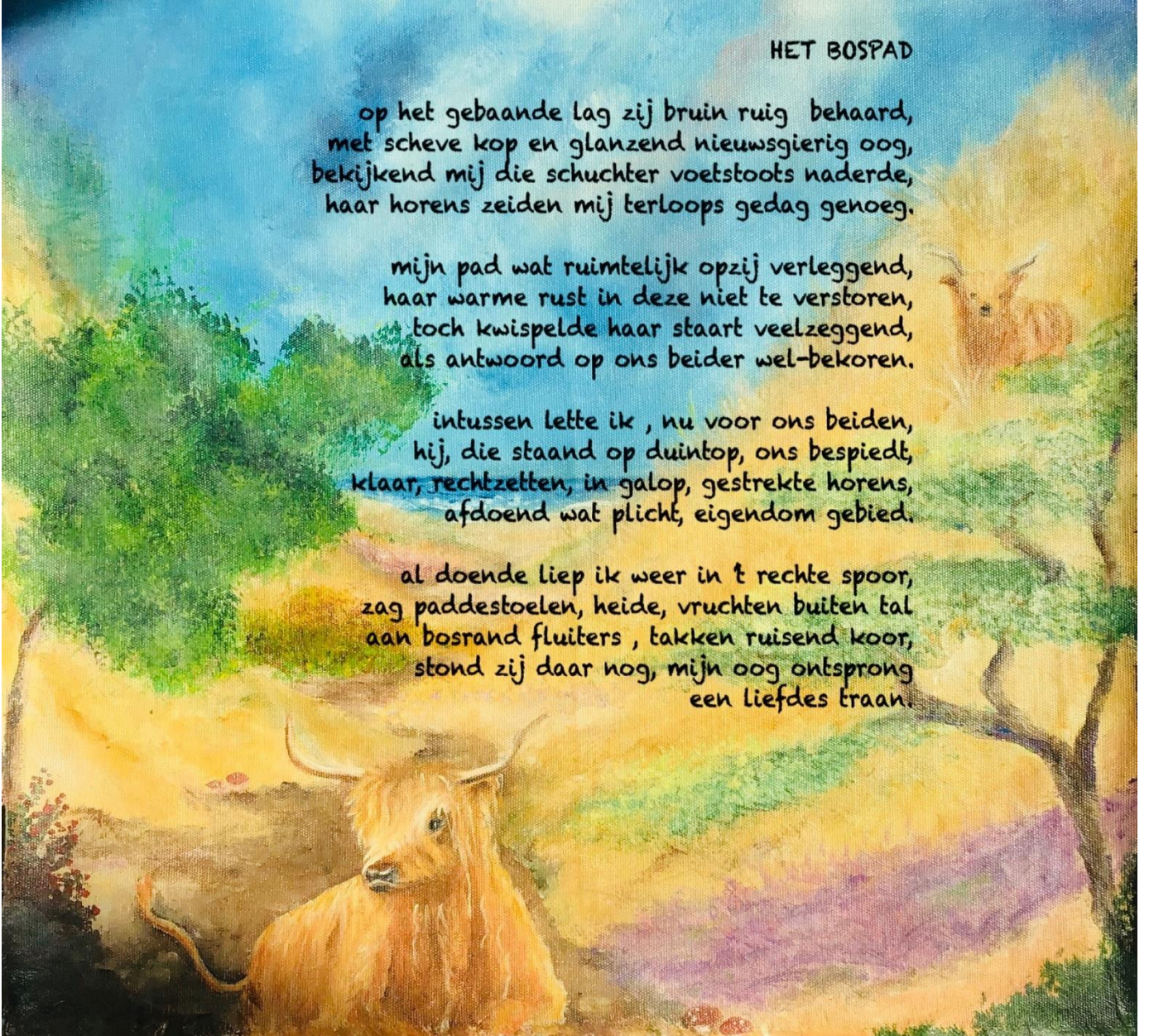
(die dagelijks in haar eigen territorium in haat-liefde verhouding bezig is ongewenste elementen onder te schoffelen en soms ook zelf wel eens wordt onder geschoffeld, door soortgenoten. Want de natuur is wreed: het is winnen of verliezen, eten of gegeten worden, maar ondanks alle oorlogszuchtige verhoudingen is er toch oneindig veel schoonheid en geluk. In de tuin, in bos en duin, in velden en beken, in de lucht en in de bergen, overal waar de natuur nog haar eigen gang kan gaan.)

Natuur

April doet duidelijk wat ie wil! Wat een weer zeg, ik ga naar buiten met m'n winterjas aan én een zonnebril op zak. De buien wisselen elkaar heel snel af: zon, regen, hagel, sneeuw en daarbij continu storm. Ik denk aan al die pasgeboren lammetjes die nu in de wei staan, ah sneu. Ik pas mijn route aan op het weer en loop door het park. Zoveel mogelijk uit de wind, lees storm. Als de zon weer even tevoorschijn komt stop ik bij een bankje, heerlijk lekker even de zon op m'n gezicht. Ik kijk naar een groep meeuwen die profiteert van de storm. Her en der ligt genoeg zwerfafval en ik zie ze zoeken, in het weggewaaide Mc Donalds bakje zou zomaar nog een lekker restje kunnen zitten. Verderop bij het water zie ik de ganzen staan. Een jong gansje steekt nieuwsgierig z'n koppie vanonder moeders veren vandaan. De zon verdwijnt weer achter de wolken en ik loop verder. Hé wat leuk, opeens zie ik een lieveheersbeestje op de mouw van m'n jas lopen. Ik wil de stipjes tellen maar dit beestje is zo snel met die kleine pootjes. Ooit dacht ik dat het aantal stipjes op de rug van een lieveheersbeestje gelijk was aan zijn leeftijd maar dat blijkt dus helemaal niet zo te zijn. Ze worden hooguit tweeënhalf jaar oud. Zo snel als ie kan lopen zo snel vliegt ie ook weer van m'n arm af. Nou dat ie maar mooi weer mag geven dit lieveheersbeestje of bonte koetje of kapoentje of hoe je hem ook wilt noemen. Een lieveheersbeestje heeft immers ontzettend veel bijnamen. Ik ren nu snel naar een grote boom om even te kunnen schuilen voor een flinke hagelbui. Er zit nog niet echt veel blad aan de boom maar door zijn omvang sta ik toch beschermt genoeg voor de bui. Gelukkig duurt ook deze bui niet lang en ik kan weer verder. Ik loop over een bruggetje en zie dat meerkoeten met zwerfafval aan het slepen zijn en hun nest ermee verstevigen. Heel creatief en tegen de stroom in. Toetoe! Ik spring opzij voor een veegmachine van de gemeentereinigingsdienst. Hè een veegmachine in de storm? Nou ja het zal wel op de kalender staan voor vandaag.... Nog een klein stukje lopen en dan ben ik weer thuis, heerlijk even zo door het park. En het mooie is dat het niet uitmaakt wat voor weer het is of welk seizoen, je ziet altijd wel wat moois.

Gea van Zadelhoff

HET BOSPAD

op het gebaande lag zij bruin ruig behaard,
met scheve kop en glanzend nieuwsgierig oog,
bekijkend mij die schuchter voetstoots naderde,
haar horens zeiden mij terloops gedag genoeg.

mijn pad wat ruimtelijk opzij verlegend,
haar warme rust in deze niet te verstoren,
toch kwispelde haar staart veelzeggend,
als antwoord op ons beider wel-bekoren.

intussen lette ik , nu voor ons beiden,
hij, die staand op duintop, ons bespiedt,
klaar, rechtzetten, in galop, gestrekte horens,
afdoend wat plicht, eigendom gebied.

al doende liep ik weer in 't rechte spoor,
zag paddestoelen, heide, vruchten buiten tal
aan bosrand fluiters , takken ruisend koor,
stond zij daar nog, mijn oog ontsprong
een liefdes traan.

Natuur in mineur

Er drupt een dikke traan langs de stam van de Treurwilg. Hij is verdrietig. Ook de Pijnboom kijkt niet al te vrolijk. “Het gaat niet goed met de wereld”, zegt de Treurwilg tegen de Pijnboom. “De mensen helpen de aarde naar de verdommenis”. “Ze praten maar over het klimaat, stikstof, fijnstof, massa productie, plofkippen, megastallen, kunstmest, broeikaseffect, lachgas; maar ons wordt niets gevraagd”. Meldt de Pijnboom. “Als ik naar mijn oude bast kijk, zie ik allemaal rotte plekken”. “Dat doet erg veel pijn”.

De beide bomen zijn zo’n 90 jaar. Samen zijn ze, naast elkaar opgegroeid. Ze hebben veel meegemaakt. Mooie dingen maar ook vaak vervelende zaken. Ooit was het bos een oase van zaligheid. Dagelijks kon je de prachtige klanken van de Bosviool horen. De muziek was zo mooi, dat de Wilg wild op de muziek ging bewegen zodat zij veranderde in een Kronkelwilg. Wulpse bewegingen waren haar deel. Toen was het nog fijn in het bos.

Soms gaf de Bosviool ook wel eens een concert voor alle bomen, planten en dieren in het bos, samen met de Zanglijster. Als het dan windstil was, kon je het samenspel prachtig horen. Vaak deed de Tuinfluiter mee, die het hoogste lied kon fluiten. Groot applaus kwam er o.a. van de Klapekster een bijzondere vogel die je niet vaak tegenkomt.

De Perzische slaapboom viel erbij in slaap, de tamme kastanje stond erbij te soesebollen en de Grove den voelde zich licht als een veertje. Toen was het nog fijn in het bos.

“Weet je”, zegt de Treurwilg. “de mensen zouden eens vaker naar ons mooie bos moeten komen om te genieten van al het moois dat het bos te bieden heeft. “Maar de mensen zijn eikels”. “Jammer dat dit woord een negatieve klank heeft gekregen want de eikels die hier in grote hoeveelheden liggen zijn van een ware schoonheid”, zegt de Pijnboom. “De mensen zien de schoonheid van het bos niet meer”. “Je hebt helemaal gelijk, Treurwilg”, antwoordt de Pijnboom.

Ineens hoort ze ver beneden op de grond: “Psssst”. Waar zou dat geluid vandaan komen. De beide statige bomen kijken wat rond, buigen hun takken naar beneden en ontdekken dat het Kreupelhout hun aandacht vraagt. “Psssst”. “Treurwilg en Pijnboom, er hebben zich twee mensen verscholen onder mijn bladerdek”. “Wat moet ik daarmee?”. Dat wisten de beide statige heren ook niet meteen.

Met langzame slagen komt er een Bosuil aangevlogen en landt op een hoge tak van de Treurwilg. Dat is een buitenkansje. De bosuil wordt gezien als een waardige, wijze en daadkrachtige vogel van het bos. “Zeg Bosuil”, spreekt de Treurwilg. “Kreupelhout weet ons net te melden dat er zich twee mensen onder zijn bladerdak hebben verstopt”. “Wat moeten we met die mensen”. Bosuil draait zijn nek in het geheel om. Dat kunnen uilen en dan kan hij beter nadenken. Na een kwartier zo te hebben gezeten draait hij zijn nek weer in de gewone stand.

“Ik regel het wel”, zegt de Bosuil. Hij springt van de tak en vliegt in een prachtige glijvlucht naar de grond en stopt voor Kreupelhout. “Waar zitten die mensen, Kreupelhout?” “Hier links onder mijn volle gebladerde”. Bosuil gaat er eens goed voor zitten, maakt zich groot en roept: “mensfiguren kom onder het Kreupelhout vandaan”. “Ik wens u te zien en te spreken”. Wat bedremmelt komen de twee mensen vanuit het Kreupelhout gekropen en gaan voor de Bosuil zitten. “Wie zijn jullie en wat kom je hier doen in ons prachtige bos”. “Wij zijn Zondebok en Luistervink”. Wij zijn gekomen om van jullie te leren, want we doen het niet goed met de natuur”.

“Dat weten wij maar al te goed”. “Het bos is niet meer dat fantastische bos wat het altijd is geweest”. De Tamme Kastanje leeft in onmin met de Vennijnboom, de Fladderiep spreekt niet meer met de kronkelwilg en het Heksenkruid bezorgt de mooie Jasmijn een Gebroken Hartje. “Mogen wij hier blijven wonen?”. We willen niet meer als Zondebok en Luistervink door het leven gaan”. “We willen van jullie leren om de wereld weer gezond te maken”.

“Wacht”, zegt de Bosuil. Hij vliegt langzaam omhoog en landt wederom op de tak van de Treurwilg. “Hebben jullie het gehoord, vrienden”. “De mensfiguren willen van ons leren hoe de aarde weer beter is te maken”.

“Ik denk dat we dat moeten honoreren”, spreekt de Pijnboom. “Maar hoe pakken we dit aan?” “Och dat is niet zo moeilijk hoor.” Spreekt de Treurwilg. “Ze moeten iedere dag door het bos wandelen en genieten dat wij er nog zijn”. “De mooie bomen, struiken, bloemen en planten.” “maar ook alle dieren, de beken, de geluiden in het bos”. “Als je daar iedere dag van gaat genieten komt het uiteindelijk goed”.

De Bosuil vliegt naar het Kreupelhout waar Luistervink en Zondebok zitten te wachten. Bosuil brengt de boodschap over die de beide bomen hem hebben meegegeven. Zondebok kijkt beschaamt en Luistervink heeft de oren gespitst. “Dat doen we Bosuil”, zegt Luistervink. “Het begin van een betere natuur.”

Ab Helsloot, Bergen 12 april 2021

Natuurlijk...Natuur!

Wat is er nou mooier dan de natuur, zo mooi en compleet dat ook de mens dit niet kan verbeteren. Ook al doen wij kunstenaars erg ons best het te overtreffen...het blijft veelal bij benadering/ verandering van wat al zo mooi is.

Zelf ben ik graag aan Zee, niet dat ik nou zo graag het zand overal terug vind....☺, maar wanneer je komt aanlopen, de branding ziet en de golven hoort slaan op de kust, dat is toch geweldig. De steeds weer terugkerende rollende golven maken mij rustig en besef des te meer de nietigheid van ons als mens. Dit maakt het eenvoudiger (de stormen van) het leven te relativeren.

Maar ook de bossen, duinen, weilanden, bloesem in de fruitbomen en het "onkruid" langs de weg...als je er oog voor hebt kun je al van het kleinste stukje natuur blij worden. Daarom vind ik (bijna) elke provincie prachtig, fascinerend hoe oude en nieuwe culturen hun best doen zich te mengen.

Ook dat is Natuur... Natuurlijk ♡

Henny Zwart

Brief van Moeder natuur

Lieve mensheid,

Laat ik maar meteen met de deur in huis vallen, ik maak me zorgen om mijn gezondheid. Jullie weten dat ik over het algemeen heel sterk ben en al veel narigheid overwonnen heb in mijn bestaan. Aardbevingen, bosbranden, verzuring, vergiftigingen, kernrampen, orkanen, overstromingen....

Toch voel ik me de laatste decennia steeds zwakker en zwakker worden.

Vooral de de ontbossing van mijn mooie Amazonegebied doet pijn, maar ook de vervuiling van mijn oceanen door de plastic soep. Het moet jullie toch opgevallen zijn dat het helemaal niet goed met mij gaat. Er is al zoveel van me afgenomen. Mijn zure regentranen heb ik jaren geleden al uitgestort en even leek het alsof jullie begrepen dat het zo niet langer door kon gaan. Drijfgassen werden verboden en kon ik weer een beetje opgelucht adem halen. Toch gaat het ademen mij door de luchtvervuiling steeds moeizamer. Die Co2 uitstoot doet me vandaag of morgen nog eens de das om. Uitdroging en erosie vreten aan mijn sterke gestel. Ik weet dat op het moment dat ik dit schrijf, de mensheid zelf ook te lijden heeft onder een virus en een wereldwijde pandemie. Dat doet me verdriet. Ik blijf uiteindelijk een moeder die het welzijn van haar kinderen op de eerste plaats heeft staan. Helaas hebben zich tijdens de evolutie enkele mutaties voorgedaan waardoor de mensheid blijkbaar egoïstischer is geworden en hun "moeder natuur" verwaarloosd heeft. Eigenbelang en spilzucht heeft voorrang gekregen. Het is jammer dat ik dit moet zeggen, maar de mensheid, heeft door jullie wijze van leven bijgedragen aan de huidige narigheid....

Gelukkig hebben jullie ook mijn goede genen geërfd. Daar is mijn hoop op gevestigd en daarom durf ik jullie ook vanuit het diepst van mijn hart te vragen om zuinig op me te zijn. Behoedzaam en verstandig met me om te gaan. Graag wil ik nog een lange tijd mee, zodat jullie kinderen en kleinkinderen en nog vele volgende generaties, kunnen blijven genieten van het nu nog gezonde deel van jullie "Moeder natuur" haar leven.

Ik hoop dat jullie je nakomelingen willen leren dat ik, net als een lekker ijsje of lolly, een keer óp kan raken. En dat je er soms iets voor moet laten, of misschien juist iets voor moet doen, maar dan krijg je er zeker iets waardevols voor terug, namelijk, een weer gezonde "moeder natuur" en daarmee een leefbare wereld!

TH

De kat en de ekster

Er zat een ekster in de jonge acaciaboom tegenover ons huis. Hij was druk aan het krijsen en met z'n vleugels aan het slaan; waarom was een raadsel. Zoveel lawaai maakte hij dat een zwart-witte kat even stil bleef staan. De vogel ging nietsvermoedend verder met z'n *one-bird* show. De kat vlijde zich tegen de grond: buik op de grond, kont in de lucht. Hij schudde even met z'n billen en vloog toen in de richting van de boom, als het welbekende duveltje uit het doosje.

Onderaan de stam bleef hij staan. De ekster zat als bevroren op de een na onderste tak. Hij hield zijn hoofd schuin en bekeek de kat. Is dit een gevaar of niet, leek hij zich af te vragen. Na een paar seconden, begon hij weer te krijsen – nu tegen de kat. De kat maakte zich wederom klein en laag, en sprong in de boom. Razendsnel klauwde hij zich een weg omhoog, langs de stam. Uit voorzorg wipte de ekster een tak omhoog. Geen moment te vroeg, want daar hengelde de kat al met z'n voorpoot in de richting van de vogel.

Om er beter voor te staan, sloop de kat verder omhoog, langs de stam. De ekster hipte opnieuw omhoog, nu wat verder van de stam af. De kat twijfelde: zou hij de stap zetten naar een tak? Wankelend zette hij eerst zijn voorpoten en toen zijn achterpoten neer. De tak was gelukkig dik aan het begin dus had hij alle ruimte om zijn balans te vinden en voorzichtig naar voren te lopen. De ekster krijste nog luider en zigzagde verder omhoog, nu weer dichterbij de stam.

En zo begon een kat-en-vogel spel, waarbij de kat als gehypnotiseerd steeds verder de boom in klom en de ekster telkens net buiten pootbereik bleef. Het duurde niet lang voordat zowel de kat als de ekster helemaal bovenin de boom waren. De kat zag er inmiddels een stuk minder comfortabel uit. Maar zijn prooi leek nu echt bijna binnen. Er waren geen takken meer voor de ekster om naar uit te wijken... Net op het moment dat de kat een sprong naar de bovenste tak wilde wagen, spreidde de vogel zijn vleugels en vloog op. Even bleef hij klapperend voor de tak met de kat staan, daarna streek hij neer op een naburig dak.

De kat zakte als een pudding in elkaar. Alle adrenaline was uit zijn lijf verdwenen en nu pas zag hij hoe hoog hij was geklommen. Daar hing hij, uiterst ongelukkig aan de een na bovenste tak. Wat nu? Heel voorzichtig bewoog hij zijn lijf richting de stam, de bibberende voorpootjes vooruit. Toen hij zijn gewicht verplaatste, ging het mis: zijn voorpootjes gleden weg over de bast en hij tuimelde enkele meters naar beneden.

Ik hield mijn adem in. Zou hij zich niet erg bezeerd hebben? Maar eenmaal op de grond, stond de kat even stil, schudde zijn kop en begon zich, quasinonchalant, te wassen. Niets aan de hand hier, leek hij te zeggen. Dit was precies mijn bedoeling.

Een leven armer maar een ervaring rijker liep hij weg. De ekster krijste hem nog na maar de kat draaide zich wijselijk niet meer om. Hij had zijn acht overgebleven levens nog heel hard nodig.

Karen Jochems

De natuur is van ons allen, maar allen hebben we onze eigen natuur. Natuurlijk vraagt deze eerste zin om enige uitleg. Het eerste deel van de zin, de natuur is van ons allen, lijkt duidelijk. Wij mogen de natuur gebruiken, maar helaas gaat het hier en daar nog wel eens mis. We vinden bijna allemaal dat we zuinig moeten zijn op onze natuur, maar het moet wel in ons eigen straatje passen. Bomen kappen in de bergen om er skipistes van te maken is daarvan een herkenbaar voorbeeld.

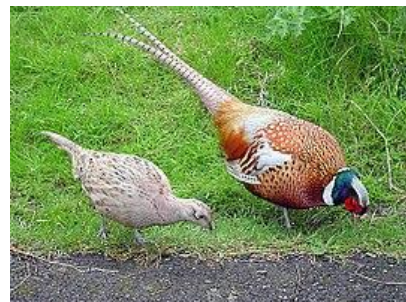
Ik ga echter niet op de stoel van de geitenwollensokken korenwolf redder zitten en ik wil niet betweterig andere beoordelen of betuttelen. Goed dat zij er zijn en goed dat ook anders denkenden in Nederland ruimte wordt geschonken. Ik heb niet het gevoel dat ik een wezenlijke bijdrage aan die natuuromslag kan leveren, dus stap ik over naar onze eigen persoonlijke natuur, onze eigen persoonlijke geaardheid.

Iemand's geaardheid heeft vele kanten. Denk aan de seksuele geaardheid of de innerlijke geaardheid. De inborst. Van mijn innerlijke geaardheid en mijn liefde voor de natuur wil ik graag iets laten zien in de vorm van een paar kleine gedichtjes. Uiteraard van eigen hand, want dat is de aard van dit beestje!

Het echtpaar fazant

Hij in zijn zondagse pak
Zij sober maar volwassen
Hij die geen poot uitstak
Zou dit varkentje wel even wassen
Hij zat wat nonchalant te pikken
En dacht wat zie ik er goed uit
Zal ik mijn das nog even strikken
Want straks als gom kies ik mijn bruid

Zij kent het klappen van de zweep
En denkt, pff arrogante kwast
Tot hier, tot hier trek ik de streep
Want daarna ben jij mij slechts tot last
De streep tot zo ver mag je dromen
En daarna mag je vertrekken
Althans als je klaar kan komen
Want het is tijd om mij te dekken.

De Eéndagsvlieg

O, was ik maar een ééndagsvlieg
Dan zou ik het wel weten
Van gisteren weet ik echter niets
En vandaag kan ik wel vergeten
Hoogstwaarschijnlijk vlieg ik tegen een raam
En dan ben ik voor het morgen is
Gestorven zonder faam
Familie treurt er niet om mij
Geen toekomst in het verschiet
Maar één ding lijkt mij duidelijk
Dement, dat word ik zeker niet.

Het weer kan weer verkeren

Mijn moeder zei altijd, kind
Houd rekening met de wind
De wind kan namelijk draaien
En uit een hoek gaan waaien
Die jij niet prettig vindt

Dus neem de wind eerst mee
Dat stelt jou echt tevrede
En als je 's avonds laat
De andere kant opgaat
Dan is het wéér oké.

Wie windt?

Het leven bestaat uit
zon of regen
En als je wint
Heb je de wind
Meer voor dan tegen.

De kruisspin

Een kruisspin
Had last van hersenspinsels
Het werd een warboel in zijn kop
Hij raakte verstrikt in zijn eigen web
En at zichzelf op.

Twee Merels

Twee merels dartelen door de tuin
Het voorjaar komt eraan
Hij bespringt het wijfje
Heet dat nu gade slaan?

Nee, zij doen tikkertje
Althans, dat denk ik gewis
Zal ik een foto maken
Zodat ik dat beeld nooit meer mis?

Ach nee, ik heb een mooie foto
Van iemand die ik lief
Voor haar schrijf ik dit versje
Hier is het alsjeblief.

Uit de bundel "Beestenboel" van Kees Jansen

Aprilletje zoet, geeft nog wel eens een witte hoed

Het is 2e paasdag., het stormt en er zijn af en toe sneeuw en hagelbuien.

Toch maar even naar buiten, naar mijn pipowagen.

Hij staat op een weilandje verscholen onder de bomen met een prachtig uitzicht over de duinen.

Een heerlijk plekje om even van de natuur te genieten en weg te dromen.

Het slot van de deur doet het niet meer goed ,dus is er een primitief houten klosje op gezet om hem niet steeds open te laten waaien. Ik draai het een kwartslag en ik zet de deur wijd open en klauter naar binnen.

de wagen hangt en staat vol met de door de jaren heen verzamelde clowntjes.

Ze zien er wat stoffig uit allemaal en kijken me aan ,als een boer die kiespijn heeft”.

Terwijl ik om me heen kijk ,slaat de deur met een klap dicht door een nieuwe stormvlaag.

Het houten klosje doet wat er van hem verlangd wordt ,draait weer een kwartslag en.....

Ik zit letterlijk opgesloten!!

Opgesloten in mijn eigen droomwereldje ,in mijn eigen stukje natuur!!!!!!

Ik kijk naar buiten...een hagelbui striemt het weiland. De schapjes van de buren draaien hun kont tegen de wind., en zoeken wat beschutting.

Even zijn er geen vogels te zien. Het heen en weer zwiepende bamboe in het bosje verderop in de tuin, buigt mee op windkracht 6.

de duinen zijn even niet meer zichtbaar in de witte waas van hagelbuien.

Alle tijd om na te denken hoe ik hier uit kan komen.

Geen een mobiel bij me, want ik wil hier juist altijd even op mezelf zijn.

Ik kijk of de buurman toevallig nog zijn moestuin inspecteert.

Misschien zit het zoontje van de achterburen weer even op zijn schommel? Als ik hard roep moet hij mij kunnen horen.

Ook de schapenboer is in geen velden of wegen te bekennen.

Natuurlijk niet met dit weer!

Mijn hoop is dus gevestigd op mijn echtgenoot, die gaat me vast wel missen.

Maar die was net op de bank gekropen om even te “rusten”

Dat loopt meestal uit op een paar uur slapen, dus dat kan nog wel even duren voor hij mij gaat zoeken.

de wind buldert rond de wagen en ik voel de koude tocht door de gammele deur.

Ik moet in beweging blijven.

Ik haal de clowntjes en de bontgekleurde hoezen van het bankje en de gordijntjes van de ramen. Die kunnen wel een “voorjaarsbeurt gebruiken.

De bonte verzameling wordt een beetje gefatsoeneerd en krijgt een nieuw plekje en de “kiespijn mannetjes “lijken wel weer een beetje te gaan lachen.

.....Nu ik nog.....

Het genieten in mijn eigen wereldje en het inspiratie op doen om over de natuur te schrijven bevalt me op deze manier toch minder goed dan ik had gedacht.

Ik kijk regelmatig of mijn maatje al opduikt in het bamboebos. als hij dat klosje niet om komt draaien.....dan trap ik de deur in.!!!!!!

A. Kettenes

Natuur

Één onderdeel van de natuur
inmiddels reeds van lange duur
zijn wij op onze aarde
daar heeft de mens sinds haar ontstaan
het hier en daar zeer goed gedaan
kreeg toegevoegde waarde

doch dat was lang niet overal
op onze aardbol het geval
al vroeg in ons verleden
toen Homo Sapiens ontstond
heeft zij om ruimte op de grond
van meet af aan gestreden

onze natuur werd slecht bewaard
veel dieren, planten niet gespaard
vernield, vermoord, verdreven
veel bossen werden omgehakt
waterstromen afgetakt
om ruimte te gaan geven

de mensheid groeide alsmaar door
daar wilde men meer plekken voor
ook energie en eten
doch daarbij werd ook toentertijd
door oorlog, honger, geloof en strijd
natuurbelang vergeten

niet altijd was er slechts gewin
voor velen had het heel veel zin
aan de natuur te denken
en aan behoud van het gewas
dieren, planten, struiken, gras
de zorg te blijven schenken

zo komt, als iedereen het doet
het rondom ons wellicht wel goed
dan blijven wij genieten
van vlinders, vogels, krekels, bloem
van bijen, hommels, hun gezoem
ook allerlei insecten

zie om u heen naar bos en duin
de polders, parken, hei en tuin
hoor er de vogels fluiten
doorvoel hoe de natuur bekoort
beleef het in muziek en woord
blijf er uw zorg voor uiten.

jbk

J.B.Kramer Fazantenlaan 20 1935EE
Egmond-Binnen

Planeet B

Waar zee meerminnen
met dromedarissen,
we onze tweede

Waar water zich
zodat kaardebel
wortel schieten
woestijn. Is door

Als virussen
zich vertakken
er uit een reuze
een mens en
dat puur natuur

zich verbinden
Daar vinden
Natuur.

een weg baant
en digitalis
in een

onze planeet B!
en schimmels
dan groeit
ei
wat begrijpt
goed genoeg
is.

Natuur

De wolf van Roodkapje flitst het door mijn hoofd. Wat doet die bij ons in de tuin?

Geschrokken kijk ik naar buiten, mijn vader staat naast die gevaarlijke wolf. En neemt hem mee naar binnen. Zij het huis in, ik het huis uit.

Hij heeft, zonder na te denken, gezegd dat de herdershond mee naar Bergen mag. Bij familieleden in Beverwijk woont de hond in een bovenhuis, het traplopen is niet goed voor hem. Geef maar mee, kinderen genoeg om hem uit te laten en dan komt die hond tenminste vaak buiten.

Iedereen vindt Rox leuk. Mijn kleine broertje kan een stukje worst tot achter in zijn bek stoppen, mijn oudere broer laat hem trouw uit, de ene zus borstelt zijn haren, de ander ligt opgekruld tegen hem aan een boek te lezen. Ik blijf bang van hem, vooral 's nachts wanneer hij op de overloop ligt en zijn ogen groen opflikkeren. Naar de wc gaan wordt een hele onderneming. Mijn moeder is dol op Rox. Hij volgt haar overal in huis en op het moment dat ze haar koffiekopje en het flesje koffiemelk op tafel zet, zucht de hond tevreden en gaat naast haar stoel liggen.

Als we zomers naar het strand gaan ligt hij lui in de zon. Tot we de zee in gaan, dan staat hij alert te kijken en op het moment dat iemand te ver gaat rent hij de golven in en zwemt er naar toe. Hij houdt ons echt in de gaten.

Er is echter wel een probleem. De hond is in zijn jeugd door iemand in uniform in zijn buik getrapt en dat is hij nooit vergeten.

Zodra er iemand langs fietst, een agent of postbode in uniform, slaat hij aan en rent blaffend naar het raam. Het duurt daarna lang voor hij weer gekalmeerd is. Ook de zusters Ursulinen in hun zwarte habijt vertrouwt hij niet. Soms is Rox in de tuin als pastoor Beers in zijn zwarte toga langs komt fietsen, Rox rent direct achter hem aan om al blaffend in de zwarte stof te bijten. De postbode durft bijna niet het paadje op te komen, wetend dat achter de brievenbus een hapgrage hond wacht.

Op een dag wordt er door een agent aangebeld, mijn vader loopt naar de deur en krijgt te horen dat de hond voortaan een muilkorf om moet. Als dat niet gebeurt zullen er bekeuringen uitgeschreven worden. Rox blaft en gromt en springt tegen de kamerdeur op. De agent kijkt angstig de gang in en doet alvast een stap achteruit.

Vliegensvlug denkt mijn vader na: "Wilt u het hem zelf even gaan vertellen?"

Nooit meer iets van gehoord en Rox mocht zonder muilkorf 15 jaar oud worden.

Mieke Wijminga.

Natuur

Een aantal dagen geleden heb ik geleerd dat planten met elkaar kunnen communiceren, ze praten niet over ontdekte liedjes of de nieuwe film die op Netflix staat.

Planten praten niet met woorden maar met geurtjes, dit doen ze alleen wanneer er gevaar dreigt. Bijvoorbeeld wanneer een giraf eet van een acacia stoot de boom een alarmsignaal uit. Andere acacias in de omgeving vangen deze geur op en pompen snel hun bladeren vol met zure smaakstoffen. Giraffen worden hier ziek van.

Met hun geur kunnen bomen en planten ook hulptroepen oproepen. De tabaksplant bijvoorbeeld; wanneer de tabaksplant wordt opgegeten door hongerige rupsen, roept hij zijn eigen bewakers op namelijk sluipwespen. Die verstoppen zich in het lijf van de rups nadat ze die van binnen hebben opgegeten. Vervolgens leggen ze hier ook eitjes in.

Wat ik hier mee wil zeggen is is dat we nog zoveel te ontdekken hebben over de natuur en de wereld, en het is het meest mooie en fascinerende proces. De natuur is met elkaar verbonden op manieren die wij nog niet hebben ontdekt.

En dat wij nu het slimste wezen zijn op aarde vind ik niet dat wij het recht hebben om deze wonderschone wezens en organismes te verwoesten. Wij hebben de natuur meer nodig dan de natuur ons.

NZ

Ontdekkingstocht

‘Rennen! Hij komt ons achterna!’ gilt Freek naar z’n vriend Steve. Ze worden achternagezeten door een bruine beer. En de beer is duidelijk boos! Ze rennen over het bebladerde pad door het bos, tussen de struiken en woudreuzen door en over de groene heuvels. Ze rennen en rennen maar door zodat het zweet over hun verhitte gezichten loopt maar de beer geeft niet op. Tenslotte klimmen ze uitgeput in een grote dennenboom. Daar zijn ze veilig.

Ze hadden zich toch wel even wat anders voorgesteld van hun ontdekkingstocht. Je verwacht toch niet op een boze beer te stuiten? Ze zitten in de boom en de beer zit eronder. De jongens zitten in de boom en slaan de zonsondergang met z’n rozerode kleuren lijdzaam gade.

‘Waarom zou de beer zo van streek zijn?’ vraagt Steve aan Freek.

‘Geen idee’ zegt Freek. ‘Meestal zijn ze niet zo vasthoudend maar voorlopig moeten we wachten totdat de beer weggaat.’

Maar de beer ging niet weg. Tegen de tijd dat het donker werd viel de beer in slaap. Freek en Steve klommen heel stilletjes uit de boom. Heel voorzichtig zodat ze de beer niet wakker maakten.

‘Gelukt!’ fluistert Freek.

‘We gaan nu maar weer terug naar huis want het is al erg laat en ik heb honger.’ gaapt Steve. Ze lopen de weg terug in de donkere avond. Een uil krast hoog in een boom alsof hij de jongens uitlacht: Oehoehoehoe. Een beetje onzeker gaan de jongens verder. Een muis schiet razendsnel langs hun heen het struikgewas in.

‘Die is zeker bang voor de uil.’ lacht Steve. Maar Freek zei niks. Freek was bang voor de beer.

Ze lopen langzaam verder en komen langs een kabbelend beekje. De glinsteringen van het maanlicht in het water geeft een spookachtig schijnsel. ‘Ik heb het nu wel koud.’ bibbert Freek. In de verte horen ze de beer brullen! O jee! Hij is wakker geworden en heeft ontdekt dat de jongens weg waren! De beer komt weer achter hen aan. ‘Wat moet die beer toch van ons?’ vraagt Freek zich af. Ondertussen hebben ze de pas versneld want de beer haalt hun langzaam in.

‘Sneller’ roept Steve en ze gaan op een drafje verder. De wind steekt op en suist langs hun oren. Dan begint het te regenen. Eerst zachtjes maar al gauw plentst het naar beneden.

‘We moeten schuilen!’ schreeuwt Freek tegen de wind in. Maar Steve wil niet stoppen met de beer zo op z’n hielen. Plotseling staan ze voor een ravijn! Steve kijkt over de rotsachtige rand en schrikt als hij beseft dat de beer vlak achter hun staat.

‘We moeten erdoor!’ roept Freek doodsbang.

‘Pak deze klimopranken vast!’ schreeuwt Steve ‘dan kun je je naar beneden laten zakken!’ Freek pakt de klimop en slingert zich naar de bodem van het ravijn. Op de kant van het ravijn staat de beer die zich in volle lengte opricht en het uitbrult.

Over de bodem van het ravijn banen ze zich een weg door het dichte struikgewas. Braamdoorns en distels krassen lang hun benen. Opeens horen ze een zacht gejammer. Het lijkt wel op het gehuil van iemand met een hele zware basstem. Ze gaan op onderzoek uit waar het geluid vandaan komt. Dan staan ze oog in oog met een berenjong.

‘Die is natuurlijk in het ravijn gevallen,’ roept Steve ‘en daarom is de berenmoeder zo van slag! Ze vroeg om hulp voor haar jong!’ Het beestje schreeuwt want het zit helemaal verstrikt in de klimop.

‘Stil maar beertje.’ zegt Freek zacht. ‘Wij zullen je wel helpen.’ En ze maakten alle klimopranken los en bevrijdden het beertje.

‘Maar hoe krijgen we het beertje weer bij z’n moeder?’ vraagt Steve.

‘Ik weet wat.’ zegt Freek. ‘We maken een mandje van de klimop en zetten het beertje daarin. En dan klimmen we langs de rotsen naar boven.’ Dat was nog lang niet makkelijk want het beertje was zwaar. Maar het lukte toch!

‘Kijk eens moederbeer, hier is je jong!’ zegt Steve blij en voorzichtig zet hij het berenjong op de rand van het ravijn. Moederbeer liep dolenthousiast heen en weer en likte haar jong. Dan draaiden ze zich om en liepen rustig weg van het ravijn en lieten de jongens als betoverd achter. Nog eenmaal keek moederbeer om. Alsof ze wilde zeggen: bedankt jongens!

‘Wat is dat mooi hé zo’n hereniging met de moederbeer.’ fluistert Steve en Freek beaamde dat. Ze klommen uit het ravijn en gingen met een fijn gevoel verder op weg naar huis.

Renate Heijstra.

Natuur

Er is iets aan de hand,
met dat vogeltje daar aan de kant
Het beestje zit veel te stil,
alsof hij niet wegvliegen wil
Het vogeltje lijkt wel in nood,
zijn oogjes zijn zo groot
En hij houdt zijn snaveltje steeds open, ik zit op een geluidje te hopen Maar ik heb nog totaal niets
gehoord, geen tsjilpje, geen piepje, zelfs geen woord Hij houdt zijn vleugeltjes wijd, wil hij misschien iets
kwijt?
Heeft het vogeltje soms last van de hitte, maar waarom blijft hij dan in het zonnetje zitten?
O kijk, nu trekt hij wat bij,
oh ik zie het is geen hij maar een zij,
Het beestje haar gezondheid is niet slecht, maar ze heeft zojuist een ei gelegd.

Sandra Schaaper

Van nature

Van nature ben ik geen schrijfster. Maar deze uitdaging neem ik graag aan. Dus ga ik wat mijmeren voor een kort verhaal.

Als stadskind werd ik groot tussen bakstenen. Een tuin was er niet bij. Onze wijk telde niet al te veel bomen. Naast een flinke groep gezinsleden hadden we een hond en een poes in huis. Verder nog binnen muizen en buiten mussen en vleermuizen.

Een dagje Scheveningen liet ons wat natuur zien. Die dag betekende voor mij op de kleintjes letten, pootje baaien en kuilen graven maar vooral ook eindeloos kijken naar die eindeloze aangolvende zee.

Een van de tantes trakteerde de oudsten nog al eens op “Circus Straszburger”, een heel goede gewoonte van haar. We genoten vooral van de prachtige paardendressuur en van wat mensen en dieren allemaal konden.

Veel later kwamen er voor mij de vakantieweken bij om op verhaal te komen. In een bosrijke omgeving in een vakantiepark. Onder de indruk van een geweldige varie'teit van boomstammen wandelde ik veel, gehinderd door vliegend gedoe, dat ook nog kon steken. Dit breidde zich uit tot fietstochten in de natuur en zelfs tot berglandschappen.

Maar de natuur leren kennen en beleven met daarin ook mijn eigen plaatsje.... Daar moest ik zeven jaar geleden voor naar Bergen verhuizen! In het voorjaar genieten van je tuin en ook die van de burens. Bloesemende bomen en struiken. Voorjaarsbloemen, keurig geordend geplant, maar ook die ene narcis in zijn uppie in het gras. De knopjes die ik in de herfst al zag zitten, barsten open en laten hun kleurrijke pracht in kleur en geur tevoorschijn komen. Hoe “weet” en doet die natuur dat allemaal? En die evolutie...? En heel dicht bij huis: hoe “weet” en doet mijn eigen hachie dat allemaal? Van nature....

S de Kok

Onderwerp: Natuur!

Na 3 kleindochters kwam er toch nog
een kleinzoon

waar ik een speciale band mee kreeg!

Op mijn oppasdag maakte ik voor het eerst
kennis met zijn "wandelende zakken"
op zijn kamer!

Kwam hij naar Camperduin waar ik toen
woonde, gingen we kikkervisjes vangen
zochten we onder de oude regenton naar
padden en andere interessante dingen
en gingen de duinen in op zoek naar
oerzandhagedissen

Verder bezocht ik met hem met de kreft
alles wat er in ons land op dit gebied

te zien en te beleven is en waar hij
een mate loze belangstelling voor had.

By hem thuis stond een ~~aan~~ flink

terrarium met 2 Baardlegamen en later
kwam daar zijn 1e slang bij.

Hij maakte met zijn ouders een reis

naar Costa Rica en later met zijn vriendin

naar Malien altijd met de camera op zak

Na de lagere school, Havo en H.B.O was het

duidelijk dat hij naar Leeuwarden zou

vertrekken om hier verder te gaan studeren

Eerst op kamers en nu sinds kort in een

huisje om verder zijn hobby's en studie

Management te kunnen voltooien. Al hoewel

de corona wat dat betreft wel wat

roet in het eten veroorzaakt!

Maar voor mij is hij "Mijn Freek Vonk" en ik wens
hem alle succes!!

Heerevweg 1691.

Alre Smit
Hoozduinen

Natuurlijk

“Gaan jullie mee? Een dagje lekker de natuur in?” De jaren dat de kinderen altijd “Jaaaaaaa natuurlijk” antwoordden liggen inmiddels helaas achter ons.

Maar wat hebben we genoten met zijn viertjes.

Picknick mee, rugzakken, zakmessen, drinkflessen, een bal, leesboeken, tekenblokken en opschrijfboekjes ingepakt? Dan konden wij er tegenaan. Of het nou met de benenwagen was, met de fiets of naar een heel bijzonder plekje in Nederland met de auto, het was altijd heerlijk. Ik was volkomen tevreden in het zonnetje op een picknickkleedje, met mijn boek in mijn hand. Of als het te warm werd, kroop ik in de schaduw van een boom. Mijn man bekeek alles wat er los en vast rond vloog, kroop of waaide; een bioloog is altijd gelukkig in de natuur. Zijn enthousiasme is altijd een bron van inspiratie en stiekem wel eens van vermaak; waar een mens toch zo heerlijk blij van kan worden...

En de kinderen? Die vermaakten zich uitstekend met het maken van kabouterhuisjes, het klimmen in bomen, het bespieden van hun ouders tijdens een wandeling, het aanleggen van een hindernis-parcours voor eekhoorns, vogels, herten of voor henzelf of hun ouders. De meest creatieve dingen werden er dan bedacht en gebouwd. Zich vervelen? Welnee, daar hadden ze echt geen tijd voor, hoor. En als ze moe werden, ploften ze naast mij op het picknickkleed en pakten ze lekker hun boek.

Als je jong bent heb je niet in de gaten dat het allemaal zo heerlijk vrij is; dat komt opeens als je realiseert dat alles veranderd is... School vreet opeens een heel stuk van je tijd op, net als een baantje of andere verplichtingen die het volwassen leven met zich mee brengt.

Dus als we dan toch allemaal de tijd kunnen vinden om er weer even helemaal uit te gaan, nemen we het ervan en doen we het gewoon. Nee, het is niet vaak dat dit gebeurt, maar zoals met zoveel dingen gaat: als de momenten schaarser worden, geniet je er des te meer van als het wel gebeurt.

Zo is er altijd een positieve manier om tegen de dingen aan te kijken. Kijk niet alleen naar wat er allemaal niet meer kan en niet meer is, maar vooral ook naar de dingen die er wel nog kunnen en het moois dat ervoor in de plaats is gekomen. En zeg nou zelf, we boffen hier in Schoorl toch ontzettend met al de natuur om ons heen.

En soms is het weten dat je de natuur in kunt, bijna belangrijker dan het daadwerkelijk doen...

Arian Spaargaren
Schoorl

De natuur en ik

Natuur is de plek om tot rust te komen,
Om te genieten bij de bloemen en de bomen.

Natuur zorgt voor pracht en kleur,
Voor al dat moois met een heerlijke geur.

Natuur die ons rust en kalmte brengt,
En die de liefde bij ons gezamenlijk verlengt.

Natuur waarbij wij als mens en groen één zijn,
En er regeldruppels zijn en zonneschijn.

Natuur laten we lief zijn voor jou,
Door jou ben ik zo'n mooie man of vrouw.

Natuur jij zorgt voor onze adem,
Het zorgt voor vrijheid en het verwijdert de klem.

Natuur laten we samen dansen,
Dan pakken wij samen de natuurlijke kansen.

Natuur soms vraag ik mij af hoe jij zo sterk bent,
Jij bent iets wat iedereen uit duizenden kent.

Natuur ik ben blij met jou,
Ik blijf je lief en ik blijf je trouw.

Natuur en ik,
Wij samen één zoals een klik.

Anne Charlotte van Amstel

Avondje peuren

“Pa, ik ga vanavond peuren. Is dat goed?”

Mijn vader: “Goed jongen, ik hoop dat je een mooi maaltje paling zal vangen!”

(Peuren is een van de oudste vormen van vissen op paling. Daarbij wordt de paling niet gevangen met een vishaak maar met een peur, een bundel wurmen)

Zo begon in het begin van de vijftiger jaren, ik zat nog op de basisschool, het gesprek met mijn vader. Wij woonden in Haarlem-Noord. De weilanden richting Spaarndam lagen achter ons huis.

Ik was zo vaak als dat maar kon buiten. De warme zomer van 1947 staat nog altijd in mijn herinnering, altijd buiten, meestal op blote voeten. Ik was geen brave jongen, niet op school en niet daarbuiten. De katapult zat standaard in de zak van mijn korte broek.

Spaarndam was een geliefde plek om, met vriendjes, over de weilanden naar toe te gaan.

Slootjespringen, kievietseieren zoeken, rennen om de boze boer voor te zijn, liggend uitrusten in het hoge gras, met zelfgemaakte hengels vissen en de kleine visjes zonder schoon te maken boven een vuurtje houden. Een vuurtje waar ook een paar aardappels in lagen om te poffen. Thuis hoefden wij echt niets meer te eten zeiden wij.

Ik genoot van buiten zijn. Buiten in de natuur voel ik mij vrij. Vrijheid die vaak de vorm kreeg van kattenkwaad.

Bij Spaarndam was een oud fort met daar omheen de Fortgracht. In de winter was dat, naast de officiële IJbaan “Nova Zembla”, een mooie plek om te schaatsen. Midden in deze gracht stonden palingfuiken.

Het vervolg van het gesprek:

Mijn vader: “Niet te laat thuis zijn hoor, morgen school en je staat er niet goed voor!”

Met onze hengels en een bakje wurmen, verzameld in een peur, gingen mijn vriendje en ik snel naar de Fortgracht. De hengels en de peur hadden wij niet nodig. Wij hadden een plannetje gemaakt. De roeiboot waar de visser naar zijn fuiken ging was met een stevige ketting aan een paal bevestigd. Die ketting was niet kapot te krijgen. Dat hoefde ook niet. Met veel trekken en ronddraaien was de paal uit de grond en met ketting en al in de boot.

Het lichten van de fuiken was niet lastig, de palingen er uit halen zonder ze in het water te laten vallen wel. Een kronkelende bundel was het die met veel moeite in een tas gepropt kon worden. In de haast hadden wij het net kapot gemaakt. Boot en paal werden keurig, zonder sporen achter te laten, weer op hun plaats teruggebracht.

Thuis was mijn Pa helemaal in de wolken met de vangst en heeft hij dezelfde avond nog gestoofde paling gegeten.

De paling had een staartje. Mijn vriendje was in de klas aan het pochen over ons avontuur in de natuur.

Een leraar luisterde mee. Wij werden verhoord en biechten onze zonden op. De visser in Spaarndam werd opgespoord en wij hebben ootmoedig “Sorry” tegen hem gemompeld. Onze vaders hebben daarna flink wat guldens uit de buidel moeten trekken.

Mijn vader zei na afloop:

“Voor dat geld had ik ook ergens uitgebreid gestoofde paling kunnen eten!”

Het beschreven voorval speelde zich ruim 65 jaar geleden af. Nog steeds ben ik graag buiten. Ik genieten van de wisselende seizoenen. Ik loop hard en ben vaak in de duinen en op het strand te spotten. Na een lange duurloop heb ik het volgende gedichtje geschreven:

Strand, zee, wolken,
Weidsheid waarin ik verdwijn,
Dromend over waar ik was
En waar ik nog wil zijn.

Walter van Gelderen.

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50

Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04

Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

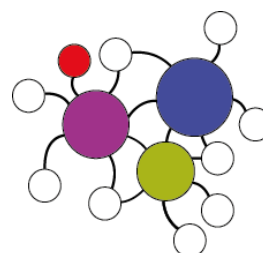
Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67

De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij

c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**